

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Mgr. J. K.**, bytem v Č. B., zastoupeného JUDr.Janem Szewczykem, advokátem se sídlem v Praze 8, Pobřežní 4, proti žalovanému **Policejnímu prezídiu České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál**, se sídlem v Praze 7, schránka 62/ŘSZBM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 29.3.2011, č.j. PPR-4993-3/ČJ-2011-0099US,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městskému soudu v Praze dne 30.5.2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o vydání zbrojního průkazu s odůvodněním, že podle ustanovení § 18 odst.1 písm.f) zákona o zbraních a střelivu účastník řízení nesplňuje podmínku bezúhonnosti podle ustanovení § 22 tohoto zákona.

Žalobce v podané žalobě namítl, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, a napadené výroky rozhodnutí jsou nezákonné z následujících důvodů:

Žalobce považuje za nesporné, že byl trestním příkazem Okresního soudu v Kolíně ze dne 2.2.2009, č.j. 2 T 21/2009 - 25, pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 201 odst.1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvou měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu jednoho roku a trest zákazu řízení motorových vozidel v trvání jednoho roku. Trestní příkaz nabyt právní moci dne 4.3.2009. Ze skutkové věty trestního příkazu vyplývá, že žalobce dne 1.1.2009 večer řídil pod vlivem alkoholu osobní automobil Opel Corsa, registrační značky KOH 25-78, po pozemních komunikacích z Českého Brodu v okrese Kolín do Přehvozdí a zpět a při návratu byl kolem 22.00 hodiny kontrolován hlídkou policie v ulici Tucherazské v Českém Brodě, přičemž v jeho krvi, odebrané téhož dne ve 22.45 hodin, bylo zjištěno 1,29 g/kg alkoholu.

Žalobce namítl, že trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky ve smyslu ustanovení § 201 odst.1 tehdy platného a účinného trestního zákona bylo možno spáchat po subjektivní stránce jak ve formě úmyslné, tak ve formě nedbalostní. Formou zavinění je soud povinen se zabývat a tuto formu byl povinen v právní větě rozsudečného výroku výslovně uvést právě proto, že v té době účinný trestní zákon připouštěl spáchání trestného činu v obou formách. V daném případě pravomocný trestní příkaz postrádá výslovné označení formy zavinění, což je bezesporu pochybení na straně Okresního soudu v Kolíně, který trestní příkaz vydal. Toto pochybení soudu však nemůže být přičítáno k tíži žalobce. Za absence výslovného uvedení formy zavinění je tak třeba důsledně uplatňovat zásadu *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech věc posuzovat ve prospěch obviněného. V duchu této zásady je třeba posuzovat jednání žalobce jako trestný čin, spáchaný ve formě zavinění z vědomé nedbalosti ve smyslu ustanovení § 5 písm.a) trestního zákona, tj., že pachatel věděl, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí, popřípadě nevědomé nedbalosti ve smyslu ustanovení § 5 písm. b) trestního zákona.

Žalobce má za to, že v případě, kdy není v trestním příkazu výslovně uvedeno, o jakou formu zavinění se jedná, je třeba tuto skutečnost dovozovat ze skutkových okolností konkrétního případu. K tomu, aby bylo v dané situaci možno dovodit, že pachatel se úmyslně přivedl do stavu vylučujícího způsobilost, je třeba zkoumat, zda v konkrétním případě úmysl směřoval i k vykonávání činnosti v takovém stavu. Objektivně bylo prokázáno, že žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Jakékoli řízení vozidla pod vlivem alkoholu však nenaplnuje znaky skutkové podstaty trestného činu. Ve většině případů se totiž jedná o přestupek, jako trestný čin je takové jednání posuzováno až za předpokladu, že pachatel vykonával činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky. Objektivně se v daném případě zjistilo, že žalobce se choval tak, že nejevil známky ovlivnění alkoholem, subjektivně po požití tří piv nepředpokládal, že se dostane do stavu, který by vylučoval způsobilost. Zcela jistě si musel být vědom, že požitím byť malého množství alkoholu se dopouští úmyslného jednání, majícího znaky přestupku. Je však evidentní, že v požití tří piv ještě nelze spatřovat úmysl dostat se a následně vykonávat činnost ve stavu vylučujícím způsobilost. Za dané situace lze proto uzavřít, že pachatel ve smyslu ustanovení § 5 písm.a) trestního zákona věděl, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí, popřípadě ani

nevěděl, že může porušení či ohrožení způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Lze tak usuzovat na nedbalostní formu zavinění ve vztahu k vykonávané činnosti ve stavu vylučujícím způsobilost. Správní úřad tak dospěl k nesprávnému závěru o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, když ve výroku trestního příkazu není jednoznačně forma spáchání trestného činu uvedena, ačkoliv tehdy platný trestní zákon připouštěl obě formy. Závěr správního úřadu, že z popisu skutku v trestním příkazu je seznatelné, že se jedná o úmyslný trestný čin, je nesprávný, neboť skutečnost, že žalobce musel vědět, že požil alkoholický nápoj, sama o sobě neprokazuje, že se dostal do stavu vylučujícího způsobilost úmyslně.

Správní úřad tak nesprávně posoudil formu zavinění žalobce jako pachatele trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, přičemž se jednalo o zavinění z nedbalosti. Podle ustanovení § 22 odst.1 písm.c) a § 18 odst.1 písm.f) a odst. 2 zákona o zbraních nemůže být spáchání nedbalostního trestného činu důvodem k zamítnutí žádosti o vydání zbrojního průkazu. Žalobce tak splňuje všechny podmínky, stanovené v ustanovení § 18 zákona o zbraních a proto mu měl správní úřad v jeho žádosti o vydání zbrojního průkazu vyhovět.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 5.9.2011 vyplývá, že k uvedenému problému posuzování zavinění u trestného činu, u kterého lze znaky skutkové podstaty naplnit jak úmyslným, tak nedbalostním jednáním, vycházel žalovaný správní úřad z právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.8.2007, č.j.: 3 As 34/2007 - 51, uveřejněného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 9/2009 a dostupného rovněž na www.nssoud.cz. Pro posouzení bezúhonnosti podle zákona o střelných zbraních a střelivu je rozhodné, je-li z rozhodnutí trestního soudu seznatelné, že se jedná o úmyslný trestný čin. Za situace, kdy naplnit znaky skutkové podstaty trestného činu lze oběma formami zavinění, pak se - při absenci výslovného vyjádření, o jaký druh zavinění jde - s ohledem na pravidlo, vyjádřené v ustanovení § 3 odst.3 trestního zákona a je-li to v souladu s formulací skutkové věty výroku o rozhodnutí trestního soudu, jedná o úmyslné zavinění a tudíž o úmyslný trestný čin.

Žalovaný správní úřad se s námitkami žalobce vypořádal v rozhodnutí o odvolání tak, že účastník řízení musel vědět, že požil alkoholické nápoje a jaké má jejich požití důsledky, když bude řídit v takto navozeném stavu osobní automobil. Vliv alkoholu na řidiče motorových vozidel a zákaz této činnosti pod jeho vlivem je všeobecně známou skutečností, nepřipouštějící pochybnosti o úmyslu účastníka řízení řídit motorové vozidlo i přes obecně známý zákaz. V odvolání uvedenou skutečnost, že v rámci rodinných akcí na Nový rok pil účastník řízení alkoholické nápoje a jako omluvu uvedenou neznalost míry pro dosažení nižší úrovně alkoholu v krvi lze použít jako dostatečné prokázání úmyslného jednání účastníka řízení a potvrzení skutkové věty trestního příkazu, proto se tedy nemohlo jednat o nedbalostní formu zavinění.

Žalovaný tak má za to, že žalobce záměrně opominul skutečnost, že stav vylučující způsobilost musí být v příčinné souvislosti s vykonáváním činnosti, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Pokud tedy vědomě požil alkoholické nápoje a jeho organismus byl pod vlivem alkoholu, mohl vykonávat jakékoli jiné činnosti. V okamžiku, kdy však usedl do vozidla a rozjel se, naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu pod vlivem návykové látky a úmyslné zavinění se tu vztahuje k řízení vozidla, kdy žalobce si byl vědom svého ovlivnění alkoholem. Skutečnost, že neodhadl množství vypitého alkoholu a překračoval zmíněnou hranici jednoho promile, nemění nic na tom, že si byl svého stavu plně vědom. Tvzení žalobce, že je obecně známo, že jakékoli požití alkoholu

nemusí vést ke stavu vylučujícímu způsobilost, nelze přijmout pro nekonkrétnost takového tvrzení, které nesouvisí s předmětným jednáním žalobce.

Žalovaný závěrem svého vyjádření poukázal na to, že platné a účinné právní normy na území České republiky nepřipouštějí žádnou povolenou hranici alkoholu v krvi. V případě vědomé konzumace alkoholických nápojů, kdy se žalobce snaží udržet hladinu alkoholu pod úrovní jednoho promile v krvi a následně je zjištěna vyšší, nelze považovat jednání žalobce za vědomou nedbalost. V případě přijetí této konstrukce by bylo nutné považovat úroveň alkoholu v krvi žalobce do jednoho promile za úmyslnou a další zjištěnou hodnotu nad jedno promile za vědomou nedbalost. Takové tvrzení však nemá oporu ani v právních normách, ani v judikovaných právních větech soudních rozhodnutí.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce dne 26.10.2010 požádal na předepsaném formuláři o vydání zbrojního průkazu.

Spisový materiál správního úřadu dále obsahuje trestní příkaz, vydaný Okresním soudem v Kolíně dne 2.2.2009, č.j.: 2 T 21/2009 - 25, jímž byl žalobce uznán vinným z úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 201 odst.1 trestního zákona, tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 4.3.2009.

Rozhodnutím ze dne 30.12.2010, č.j.: KRPS-129810-7/ČJ-2010-0104IZ-1, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, rozhodlo o tom, že žádost žalobce o vydání zbrojního průkazu se ve smyslu ustanovení § 18 odst. 2 zákona o zbraních zamítá s odůvodněním, že žalobce vzhledem k vydanému trestnímu příkazu Okresního soudu v Kolíně nesplňuje zákonem stanovené podmínky bezúhonnosti pro vydání zbrojního průkazu.

Dne 2.2.2011 podal žalobce proti uvedenému rozhodnutí odvolání, v němž namítal shodně jako v podané žalobě, že trestný čin, uvedený v trestním příkaze, lze spáchat jak úmyslně, tak i z nedbalosti. Z výroku trestního příkazu nevyplývá, že by se účastník řízení dopustil uvedeného trestného činu úmyslně. Žalobce v odvolání popsal okolnosti spáchání trestného činu a trval na svém přesvědčení, že objektivní stránku uvedeného trestného činu naplnil jen z nevědomé nedbalosti a uvedený trestný čin tak spáchal z nedbalosti.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29.3.2011, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 30.12.2010, potvrdil se závěrem, že ze znění skutkové věty trestního příkazu lze dovodit, že účastník řízení řídil osobní automobil po pozemní komunikaci dne 1.1.2009 a v jeho krvi, odebrané ve 22.45 hodin, bylo zjištěno 1,29 promile alkoholu. Účastník řízení musel vědět, že požil alkoholické nápoje, jaké má jejich požití důsledky, když bude řídit v takto navozeném stavu osobní automobil. V odvolání uváděnou skutečnost, že v rámci rodinných akcí na Nový rok pil účastník řízení alkoholické nápoje a jeho omluva, uvedená neznalost míry pro dosažení nižší úrovně alkoholu v krvi, než je obecně přijímaná hodnota jednoho promile, lze použít jako dostatečné prokázání úmyslného jednání účastníka řízení a potvrzení skutkové věty trestního příkazu, proto se nemohlo jednat o nedbalostní formu zavinění.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jímž byla žalobci pravomocně zamítnuta žádost o vydání zbrojního průkazu s odůvodněním, že podle ustanovení § 18 odst. 1 písm. f) zákona o zbraních a střelivu účastník řízení nesplňuje podmínku bezúhonnosti podle ustanovení § 22 tohoto zákona.

Podle ustanovení § 18 odstavce 1 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, příslušný útvar policie vydá zbrojní průkaz fyzické osobě, která splňuje tyto podmínky:

- a) má místo pobytu na území České republiky,
- b) dosáhla předepsaného věku,
- c) je způsobilá k právním úkonům,
- d) je zdravotně způsobilá,
- e) je odborně způsobilá,
- f) je bezúhonná

Podle ustanovení § 22 odstavce 1 zákona č. 119/2002 Sb., se za bezúhonného podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem

- a) vlastizrady, rozvracení republiky, teroru, teroristického útoku, sabotáže, vyzvědačství, válečné zrady, účasti na organizované zločinecké skupině, obecného ohrožení, získání kontroly nad vzdušným dopravním prostředkem, civilním plavidlem a pevnou plošinou, ohrožení bezpečnosti vzdušného dopravního prostředku a civilního plavidla, zavlčení vzdušného dopravního prostředku do ciziny, vraždy nebo genocidia, za který byl uložen výjimečný trest nebo trest odnětí svobody na více než dvanáct let nebo mladistvému trestní opatření odnětí svobody nepodmíněně na pět až deset let,
- b) uvedeným v písmenu a), za který byl uložen trest odnětí svobody na pět až dvanáct let, nebo úmyslným trestným činem proti životu a zdraví, proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, soukromí a listovního tajemství, proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti nebo jiným úmyslným trestným činem spáchaným se zbraní, za který byl uložen trest odnětí svobody převyšující pět let a od ukončení výkonu trestu odnětí svobody neuplynulo alespoň dvacet let,
- c) uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen,
 - 1. neuplynulo alespoň deset let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody převyšující dva roky,
 - 2. neuplynulo alespoň pět let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující dva roky nebo jiný trest než trest odnětí svobody, nebo
 - 3. neuplynuly alespoň tři roky, jestliže bylo upuštěno od potrestání, podmíněně upuštěno od potrestání s dohledem, upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému anebo podmíněně upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému nebo byla sice vyslovena vina, ale nebyl

uložen trest v trestním řízení, v němž došlo k pokračování trestního stíhání na žádost obviněného anebo obžalovaného, nebo nebylo uloženo trestní opatření poté, co bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého podle zvláštního právního předpisu, nebo d) spáchaným z nedbalosti za porušení povinností v souvislosti s držením, nošením nebo používáním zbraně nebo střeliva, pokud od právní moci rozsudku neuplynuly alespoň tři roky.

Mezi účastníky soudního řízení není sporu o tom, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Kolíně ze dne 2.2.2009, č.j. 2 T 21/2009 - 25, pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 201 odst.1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvou měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu jednoho roku a trest zákazu řízení motorových vozidel v trvání jednoho roku. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 4.3.2009. Ze skutkové věty trestního příkazu vyplývá, že žalobce dne 1.1.2009 večer řídil pod vlivem alkoholu osobní automobil Opel Corsa, registrační značky KOH 25-78, po pozemních komunikacích z Českého Brodu v okrese Kolín do Přehvozdí a zpět a při návratu byl kolem 22.00 hodiny kontrolován hlídkou policie v ulici Tucharazské v Českém Brodě, přičemž v jeho krvi, odebrané téhož dne ve 22.45 hodin, bylo zjištěno 1,29 g/kg alkoholu.

Podle názoru soudu jsou podmínky stanovené zákonem o zbraních a střelivu pro posouzení otázky bezúhonnosti určité osoby stanoveny jednoznačně. Z ustanovení § 22 zákona o zbraních a střelivu vyplývá, že za rozhodnou je nutno považovat skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Pro posouzení bezúhonnosti žalobce z hlediska dotčeného ustanovení zákona o střelných zbraních zůstává podle názoru soudu rozhodné, že nevydání zbrojního průkazu je nutným následkem, který nastal po spáchání protiprávního jednání účastníka řízení, který svým jednáním porušil v době jednání platný a účinný zákon a za toto jednání byl postižen v trestním řízení soudním.

Problematikou vyjádření formy zavinění v odsuzujícím rozhodnutí trestního soudu a její následné promítnutí do rozhodnutí, vydaného podle zákona č. 119/2002 Sb., se zabýval Nejvyšší správní soud v odůvodnění výše již citovaného rozsudku ze dne 15.8.2007, č.j.: 3 As 34/2007 – 51, v němž dospěl k závěrům, se kterými se městský soud zcela ztotožnil. Podle uvedeného odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu žalovaný odvolací správní úřad nijak nepochybil při posouzení právní otázky, když ve svém rozhodnutí vyjádřil, že se žalobce dopustil úmyslného trestného činu, a když dále doplnil, že jde o úmyslné zavinění a o úmyslný trestný čin, což je z trestního příkazu Okresního soudu v Kolíně seznatelné. Žalovaný odvolací správní úřad se s žalobní námitkou nezjistitelnosti zavinění ve formě úmyslu, uplatněnou již v podaném odvolání, zcela správně a dostatečně vypořádal konstatováním, že z popisu skutku, uvedeného v trestním příkazu, je subjektivní stránka trestného činu žalobce zcela zřejmá, neboť žalobce musel být srozuměn s tím, jaké má požití alkoholických nápojů důsledky, protože se jedná o úmyslné zavinění a tudíž o úmyslný trestný čin. Nejvyšší správní soud v odůvodnění citovaného rozsudku a Městský soud v Praze v posuzované věci rovněž dávají za pravdu žalovanému správnímu úřadu v hodnocení, že tzv. právní věta, uvedená v trestním příkazu, není zcela přesná. Skutková podstata trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, tak byla uvedena v ustanovení § 201 odst.1 trestního zákona, účinného v době spáchání trestného činu žalobcem, v sobě zahrnuje obě formy zavinění, a to jak v podobě úmyslu, tak i nedbalosti. Uvedený trestný čin lze tudíž spáchat oběma formami zavinění, přičemž ve výroku rozhodnutí trestního soudu by měla být jednoznačně specifikována a konkretizována objektivní i subjektivní stránka trestného činu. To platí tím spíše, pokud trestní zákon alternativně uvádí obě formy zavinění.

Teorie trestního práva se kloní k názoru, že (viz Trestní zákon, Komentář. I.díl. 6. doplněné a přepracované vydání. Praha: C.H.Beck, 2004, s. 31) ve výroku rozsudku, případně jiného rozhodnutí ve věci samé, je třeba uvést příslušnou formu zavinění popisem skutečností, z nichž forma zavinění vyplývá (v tzv. skutkové větě, obsahující popis skutku), tak i formulací „úmyslně“ nebo „z nedbalosti“ (v tzv. právní větě, v níž jsou skutková zjištění podřazena zákonné terminologii).

Na základě tohoto odborného právního názoru soud uvádí, že v tzv. skutkové větě trestního příkazu je subjektivní stránka trestného činu jednoznačně vyjádřena slovy „- pod vlivem požitých alkoholických nápojů řídil osobní automobil“. Žalobce tak musel vědět, že požil alkoholické nápoje a jaké má jejich požití důsledky za situace, kdy řídil osobní automobil, což správně konstatoval již správní úřad prvního stupně. Tímto způsobem je v tzv. skutkové větě trestního příkazu vyjádřena dovoditelným a srozumitelným způsobem forma zavinění trestného činu podle ustanovení § 201 odst.1 trestního zákona v podobě úmyslu. Vliv alkoholu na řidiče motorových vozidel a zákaz této činnosti pod jeho vlivem (s tzv. nulovou tolerancí alkoholu v krvi řidiče) je všeobecně známou skutečností, nepřipouštějící pochybnosti o úmyslu žalobce řídit motorové vozidlo i přes uvedený zákaz, po požití alkoholu v podobě tří piv. Pochybnosti by mohla vzbuzovat situace po požití nepříliš známých návykových látek, rozhodně však tomu tak není ohledně alkoholických nápojů.

S ohledem na výše uvedenou odbornou literaturu soud podotýká, že zmiňovaný trestní příkaz ve své tzv. právní větě výslovně uvedení subjektivní stránky ve formě úmyslu, nebo nedbalosti neobsahuje, neboť je v něm uvedeno, že „- spáchal trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 201 odstavec 1 trestního zákona. Toto zjištění však podle názoru soudu s odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nemůže být překážkou, vedoucí k závěru, že v daném případě se jedná o úmyslné zavinění a tedy o úmyslný trestný čin. Forma zavinění je zjištělná z vlastního popisu skutku, obsaženém v tzv. skutkové větě, což je uvedeno výše, tudíž i přes tuto formulační nepřesnost tzv. právní věty trestního příkazu lze konstatovat, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu. Pro podporu tohoto závěru lze odkázat na znění ustanovení § 3 odstavec 3 trestního zákona, podle něž je k trestnosti činu třeba úmyslného zavinění vždy, není-li trestním zákonem stanoveno výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti. Na základě pravidla, uvedeného v ustanovení § 3 odstavec 3 trestního zákona, je třeba postupovat tak, že umožňuje-li skutková podstata trestného činu její naplnění jak úmyslně, tak i z nedbalosti, má v případě absence výslovného vyjádření, v souladu s vyjádřením v tzv. skutkové větě, přednost úmyslné zavinění.

Soud tedy na základě provedeného řízení a na základě výše popsané argumentace dospěl k závěru, že z tzv. skutkové věty trestního příkazu je jednoznačně seznatelné, že skutek zakládající trestný čin byl spáchán stěžovatelem úmyslně a jde o úmyslný trestný čin. Neuvedení formy zavinění v tzv. právní větě trestního příkazu proto není nepřekonatelnou překážkou pro její následné posouzení správními orgány v jiných typech řízení a žalobní námitky, směřující k nesprávnému výkladu příslušného právního ustanovení zákona o zbraních a střelivu, uplatněná žalobcem v podané žalobě, není důvodná. Z uvedených důvodů soud proto postupoval podle ustanovení § 78 odstavce 7 s.ř.s. a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěšný nebyl a úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nad

rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13.září 2012

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu